

ČEŠTÍ SNOWBOARDCROSSAŘI V CHILE

aneb Kdo maže, ten jede!

M. Novotný v bločích - Chile.

Český snowboardcrossový tým zahájil sezónu daleko za hranicemi. První závody SP (dokonce hned dva za sebou) se konaly ve středisku Valle Nevado v exotickém Chile. Pokořit tamní trať se vydali Michal Novotný (Majkl), David Bakeš (Baki) a Klára Koukalová.

Před cestou bylo velmi těžké odhadovat výsledky českých reprezentantů a netroufl si to ani trenér a člen výpravy Marek Jelínek. Důvodů bylo hned několik. Všichni byli nemocní (snad až na Majkla, který odjel na místo závodů o týden dříve), a navíc se jednalo po letním „období klidu“ o první setkání se sněhem. K tomu ještě připočítejte špatnou aklimatizaci po zhruba třiceti hodinách strávených na cestě a také polohu střediska, které leží ve více než 3000 metrech nad mořem.

Pokud tady někdo namítne, proč tým neodjede trénovat do místa závodů třeba měsíc předem, tak odpověď je jasná. Chybějí peníze, neboť taková

příprava by přišla na více než půl milionu korun. Už ale i ve snowboardingu nastávají lepší časy, například vloni s příchodem generálního partnera společnosti Telefonica O2 Czech Republic, a.s., získal Úsek snowboardingu SLČR větší podporu a vznikla O2 Snowboard Tour zastřešující série závodů různých disciplín. Budeme tak doufat, že se jednou českým závodníkům dostane srovnatelných podmínek s cizinou.

Kapky hned zabraly, trénink mohl začít

Ale teď zpátky ke světovému poháru. Dlouhý let a nemoc byla s trochou nadsázky „vraždnou“ kombinací hlavně pro

Davida, který musel začít užívat antibiotika. „Myslel jsem, že pro mě budou závody ztracené, ale léky včetně ‚kapiček‘ od doktora Jonáše našťastí zabraly hned v první dny tréninku,“ popisoval Baki s tím, že než se dostal na trať, musela česká parta přežít pěkný chilský zmatek. „Na letišti to vypadalo jako někde na burze, taxikáři se o nás málem poprali, přitom jsme měli taxi dopředu objednané. S vysvětlováním v angličtině nemáte šanci, stále na vás drmolí plynou španělštinou. Po odjezdu z letiště do hor jsme zase pro změnu neměli pokoj a museli čekat, až to vyřídí. Zkrátka si musíte zvyknout na jinou mentalitu lidí, na vše mají dost času, jako by se vás ptali – kam spěcháš?, vždyť hodinka sem nebo tam nehraje roli.“ Nakonec se všichni ve Valle Nevado šťastně setkali a i Majklovi, který týden brázdil volně sjezdovku a jezdil v brankách se slovenskou star Radoslavem (Žídkem) a skákal s polským Mateuszem (Ligočkim), bylo hned veseleji.

Chile přivítalo závodníky slunečným počasím a příjemnými teplotami kolem 0°C. Toto počasí vyhovovalo i trenérovi Marku Jelínkovi, pro kterého jsou teploty hluboko pod bodem mrazu noční mýrou – vzpomeňme třeba na loňský SP v Lake Placid, kde bylo přes noc i 37°C pod nulou.

Skvěle připravená trať a nezvykle suchý vzduch

V trénincích se našim dařilo, trať byla podle Marka výborně připravená, a to i přesto, že se jednalo o jarní sněh. Nechyběla ale ani velmi technická a poměrně těžká místa. Po následném strečinku, kompenzačních cvičeních a video-tréninku byl náš tým natěšený na kvalifikaci. Těžkou hlavu jim ale dělalo jediné – jak namazat?

Přestože teploty nebyly nízké, panoval tam nezvykle suchý vzduch (6%). Alchymie mazání je skutečně náročná a naši ji dělají intuitivně. Jelikož nemají žádného speciálního servismana a své zkušenosti získávají zčásti praxí a zčásti čerpají z rad zkušenějších, připomíná jejich počínání pohádku o tom, jak kočička s pejskem pekli dort. Trošku toho, trošku toho... Na jedno prkno se maže až šest vrstev vosků a pošilhávat a hledat radu někde jinde se nevyplácí. „Mazání je skutečně tajné a servismani mají nacpané krabičky úplně jinými vosky, než jaké používají. Nejen, že takto matou a mění druhy, ale také značky,“ přiblížil Marek. Jak dodal, tentokrát zase nezbyvalo nic jiného než kouzlit. O pomoc se také spojili se skicrossařem Tomášem Krausem a jeho trenérem Láďou Augustou, který měl právě zkušenosti s mazáním za suchého a přitom teplého vzduchu.

M. Novotný jako první - Chile.

Po Chile následovaly další závody jako např. EP na Klínovci. Na snímku je Zuzana...

A tak zatímco jsou ostatní závodníci na masážích a servismani jim připravují prkna, naši reprezentanti stojí někde v garáži a mažou 3 až 4 hodiny prkna. Jsou nejen závodníci, ale i sami sobě servismany. Nehledě na to, kolik peněz promažou. „Na jeden závod se promaže třeba 5000 Kč. Maže se ještě mezi jednotlivými jízdami a přidává se třeba krabička prášku, která stojí 3500 Kč,“ nastínil cenové relace trenér. Závodní namazané prkno se pak opatruje jako oko v hlavě – je to mazlíček, který se skutečně sveze jen několik set metrů. Dokonce ani nahoru na vleku na něm snowboardisté nejezdí.

Sázka do loterie sbx týmu vyšla

Sázka do loterie (= mazání) sbx týmu vyšla a Češi se mohli pochlubit super výsledkem – kluci obstáli v konkurenci více než sedmdesáti závodníků z 24 států světa. Jak Majkl, tak Baki prošli kvalifikací! Klárka Koukalová měla smůlu hlavně technického rázu. Před první tréninkovou jízdou se zjistilo, že má zlomené již druhé vázání a na obě kvalifikační jízdy i oba závody jí zbývá pouze jeden kus. Tento handicap byl skutečně nepřekonatelný, protože musela jako jediná závodnice SP absolvovat všechny jízdy na jednom prkne. I s těmito problémy se jí nakonec podařilo

o obou závodech obsadit pěkné 19. a 20. místo.

Druhý den pracují nervy kluků při závodech. Majkl se na trati cítil dobře a jistě. „První jízda byla super, na konci dělám trochu chybu, ale postupuji. Druhá jízda to samé, ale postup. V semifinále jsem si to mastil celou dobu první a v poslední zatáčce jsem se trochu ťuknul s Kanadánem a dva závodníci mě předjeli. Asi o 30 cm. V malém finále mi chyběla motivace a jel jsem si bezpečně pro 7. místo,“ přiblížil dramatické chvíle Majkl, který nedá dopustit na české, olympiádou proťelý LTB prkno.

Na českém prkne (loňské novince od Sportunu) jezdí i Baki, který popsal svou jízdu následovně. „Trať mi přišla na začátku hodně technická – bouličky, přeskoky. Trenér to se mnou ale vloni hodně piloval, takže se mi to hodilo. Pak byla pasáž, kde se při velké rychlosti vjíždělo do jedné klopenky a následoval skok. Byl jsem překvapený, jak mi to vyšlo a že jsem konkurenceschopný.“ Dvanácté místo pro sportovce, který vstoupil teprve vloni do seriálu SP a tentokrát ještě pod antibiotiky, je velký úspěch.

Po jednodenní přestávce, kdy si sotva naši borci stačili oddechnout a načerpat síly, je čekal na chilské trati i druhý závod SP. Kvalifikace se opět vydařila

a Majkl i Baki si zajistili bezpečný postup. V druhé jízdě dosáhli na setinu stejného času (58:15) a seřadili se na 16. a 17. místě. Na výsledku by rozhodně nebylo nic špatného, kdyby to podle postupového klíče závodů SP neznamenovalo, že svou první finálovou rozjízdku pojedou spolu – zároveň proti sobě a přitom do čtveřice vyfasují vítěze kvalifikace a jedničku předchozího závodu, tuto sezónu ještě nikým nepředjetého Nora Stiana Sivertzena.

Den „bratrovraždy“ nesli snowboardisté statečně. Baki si ještě dělal legraci, že se celou dobu těšil na zahraniční jezdce a místo toho má za soupeře týmového kolegu, se kterým toho nejvíc najezdil. Strategie je domluvená, jde se na věc – norskému závodníkovi hned v úvodní části padá hřebínek, protože ho Majkl předjel. Svě vedení si udržel až do konce a jako první v Chile porazil norskou star (ročník 89).

Škoda, že druhá jízda mu již tolik nesesla. „Pokazil jsem start a jel po celou dobu třetí s chabými pokusy o předjetí,“ hodnotí svou jízdu a výslednou 13. příčku možná až příliš kriticky Majkl. Nakonec je ale rád, že z prvních závodů vyvázl bez úhony, protože zraněných závodníků bylo více než obvykle. Jeho parták Baki si v druhém závodě také pohoršil,

Chile očima jezdce Michala Novotného

David Bakeš na startu

Chile je strašně zajímavá země, takže je podle mě škoda jí alespoň trochu neprozkoumat. Hned po závodech jsem jel do Santiaga a ze Santiaga na noc na jih. Městečko Puerto Varas mě uvítalo deštěm, ale v plánu jsem měl sjetí řeky Petrohue (Class III – IV), takže to nevdálo. Cestovat sám je trochu dražší a komplikovanější, ale zase člověk potká spoustu lidí a jede fakt kam chce a dělá si úplně co chce. Takže to má svoje kouzlo. Na otázku, jak je těžká řeka, jsem dostal odpověď, že nebezpečné v Chile jsou jen ženské a Pisco sour. Hlavně dohromady. Nicméně sjetí řeky jsem nějak zvládnul a byla to neskutečná nádhra. Průzračná voda, kolem zelené lesy, obrovské bezpečné vlny a v dále zasněžený vulkán Osorno. Fakt super plus. Ráno jsem vyrazil do malinkaté vesničky Cochamó. Autobus strašný, zastavil snad 300krát, ale dojel tam. Našel jsem chlapíka, co mi půjčil koně, nakoupil jídlo a vyrazil se mnou na čtyřdenní výlet na koních. Za celé 4 dny jsme nepotkali ani jednoho člověka, vařili na ohni, spali venku nebo v pidi chatičce, brodili řeky, koupali se v laguně (zima jak...) a relaxovali. Příroda neskutečná. Cestou necestou jsme došli na nádherné místo – řekou vytvořený most. Velká legrace byly naše rozhovory, chlapík neuměl ani slovo anglicky a moje španělština je hodně mizerná, ale nakonec jsme vždycky přišli na to, o čem ten druhý mluví. Poslední zastávkou bylo jedno z nejturističtějších měst v Chile – Pucón. Přírodní termální prameny jsou hodně příjemná. V řece bylo hodně prší. Ráno park Huerquehue, ale bylo moc sněhu, takže k vysoko položeným lagunám jsem nakonec nedošel. Odpoledne ještě řeka Trancura, na nejhorším kajaku, ve kterém jsem kdy seděl (úplně děravý, sedačka se hýbala atd.), a v neoprenu, který by bylo lepší vyhodit. V řece bylo hodně vody a byla dost studená, na nejtěžším místě nejdělsí eskymák, co jsem kdy dal, takže celkem slušný zážitek...

Autor: Michal Novotný (pozn. red.: tento jezdce se zúčastnil Winter X Games, které se konaly 24.–27. ledna 2008 v Aspenu ve státě Colorado. Skončil na 6. místě a my vám více informací o celém závodě přineseme v březnovém Xstreamu.)

A ještě jedna akční fotka, opět z EP na Klínovci. Na snímku Zuzana Vojtěchová.

ale celkové 16. místo v žebříčku SP je pro něho hnací silou a motivací do dalšího závodění.

Tým odletěl, jeden závodník zůstal

Po závodech si všichni alespoň na chvíli užívají impozantních výhledů a také ruchu města Santiaga. Poté tým odlétá přes Atlantik domů a na místě zanechává jako jediného Majkla, který se rychle přeorientovává z prkna na jiný „prostředek“ a zhruba ještě týden cestuje po této úžasné zemi. Ze Santiaga

Za celé čtyři dny jsme nepotkali ani jednoho člověka.

se vydává do městečka Puerto Varas, kde má v plánu sjetí řeky Petrohue (pro vodáky dle klasifikace obtížnost WW III-IV). „Na otázku, jak je těžká řeka, jsem dostal odpověď, že nebezpečné v Chile jsou jen ženské a Pisco sour. Hlavně dohromady. Nicméně sjetí řeky jsem nějak zvládnul a byla to neskutečná nádhera. Průzračná voda, kolem zelené lesy, obrovské bezpečné vlny a v dálce zasněžený vulkán Osorno. Fakt super plus,“ líčil Majkl, který navštívil Chile již dvakrát, a tak z cestování v jednom neměl obavy. Znal spoustu drsných story z Peru, ale tento kout Jižní Ameriky mu přišel bezpečný.

Na kajaku si zvedl trochu adrenalin, ale zřejmě ne dost, protože v dalších dnech podnikl

neméně dobrodružnou akci. Vyrázil do malé vesničky Cochamó, (na vzdálenosti asi 100 km musel přežít snad 300 zastávek autobusu), kde našel chlapíka, co mu půjčil koně, nakoupil jídlo a vyrazili spolu na výlet koňmo. „Za celé čtyři dny jsme nepotkali ani jednoho člověka, vařili na ohni, spali venku nebo v pidi chatičce, brodili řeky, koupali se v laguně a relaxovali. Příroda neskutečná. Velká legrace byly naše rozhovory, chlapík neuměl ani slovo anglicky a moje španělština je hodně mizerná, ale nakonec jsme vždycky přišli na to, o čem ten druhý mluví.“

Před odjezdem navštívil i jedno z nejturističtějších měst v Chile – Pucon a odpoledne ještě zvládnul řeku Trancura. Ta bylo pro něho zážitkem nejen proto, že nejtěžší místo projel nejdelším eskymákem v životě, ale také na nejhorším kajaku a s nejhorším vybavením. Jak říká Majkl, o Chile by se dalo vyprávět dlouhé hodiny, ale „bohužel chuť lososa, drncání autobusu, bolest zadku po čtyřech dnech na koni nebo atmosféra místních lidí a vesniček se nedá popsat ani vyfotit. Proto mám jediný závěr z mého výletu – jestli můžete, jeďte do Chile. Je to nádherná země plná překvapení.“

Další postřehy a fotografie našich borců najdete na jejich nových webových stránkách www.michalnovotny.cz, www.davidbakes.cz a aktuální informace o dění ve snowboardcrossu můžete sledovat také na www.whitebox.cz. <<

ŠVÝCARSKÝ AREÁL ENGELBERG NEMÁ CHYBU!

EXTREME TIP

Redakce Xstreamu vyrazila v prosinci loňského roku do terénu, aby objevila střediska, kde si můžete užít zimní sporty do sytosti. Dostali jsme zajímavý tip od Robina Kalety, který nás poslal do lyžařského areálu Engelberg. Nachází se pod horou Titlis vysokou 3238 metrů. Robin tady během léta trénoval a také tu skočil první český ski base (viz. Fotoeditorial).

Švýcarský Klondaik

Ubytovali jsme se v malebné vesničce Obermatt v roubence Klondaik u „náčelníka“ Jardy, který sem emigroval koncem šedesátých let, ale moravský přízvuk mu zůstal. Platí tady přesný řád, pevná pravidla a panuje tu skvělá nálada. Abychom byli už navždy zaneseni do paměti pana ubytovatele, byli jsme vyfoceni, nalepeni do návštěvní knihy a každému z nás byla přidělena přezdívka. Tu budeme potřebovat v případě, že bychom se sem chtěli ještě někdy vrátit. A to my určitě chceme.

Prázdné sjezdovky a skvělé trasy

Nádherné hory, slušná nadílka prašanu a téměř prázdné sjezdovky, to vše na nás čekalo po příjezdu do areálu Engelberg. Celý lyžařský komplex tvoří podkova složenou ze dvou hlavních dlouhých červených sjezdovek spojených sedačkovou lanovkou. Do poloviny kopce vede kabinová lanovka a dále pak jedna velká kabina asi pro 60 lyžařů. Na vrchol hory Titlis vás vynesou další větší kabina, která díky otočné podlaze poskytuje výhled na celé okolí. Přímo na ledovci jsou dvě menší sjezdovky. Pokud se chcete dostat na spodnější velké sjezdovky, existují dvě možnosti. Sestup otočnou lanovkou nebo freeride údolíčkem mezi dvěma vrcholy. Pro menší sjezdovky slouží sedačkové lanovky, které fungují také jako skvělý spojovák mezi hlavními sjezdovkami.

Pokud rádi lyžujete až do konce otevřací doby areálu, není problém

nechat se vyvést na samý vrchol Titlisu a postupně kombinací různých sjezdovek dojet až k parkovišti. Celá trasa je dlouhá asi 5 kilometrů a rozhodně stojí za to. Sjezdovek tu není mnoho a nejsou tu ani příliš dobré podmínky pro začátečníky, ale to vše vám vynahradí pohled na okolní skály, zamrzlá jezera a slunce nad hlavou.

Freeride a happy hour

Pro milovníky prašanu a jízdy ve volném terénu je tu neuvěřitelný výběr. Na své si tu přijde zkušený freerider, který si rád zaskáče a udělá perfektní fotky, stejně jako lyžař, který by chtěl s freeskiingem teprve začít. To byl i můj případ. Je tu nepřeborné množství zasněžených ploch, skalek a vhodných objektů pro freeride i freestyle. Dokonce ve všech stanicích lanovek jsou doporučení i určitá pravidla pro provozování lyžování mimo sjezdovky. Stačí jen vyjet nahoru, rozhlédnout se a pak už si jen užívat cestu dolů. Lanovky jsou v provozu do 16 hodin a do centra malebného městečka vás doveze zdarma skibus. O své zážitky se pak můžete podělit u piva v některé z mnoha hospůdek a využít happy hour, které jsou zde vždy mezi 17 a 18hod.

Celodenní skipass za **33 EUR**
Celodenní skipass **33 EUR**, od 12 hod
27 EUR, 3 denní skipas **91 EUR**
a 7 denní **176 EUR** Parkoviště **4 EUR**.

Děkujeme za podporu:

www.MojeSvycarsko.com a www.ENGELBERG.CH

AUTOR: MARTINA PRÁŠILOVÁ FOTO: LUMÍR DRÁPAL